

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: J. U.**, zastoupené zmocněncem M. V. U., oba bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2013, č. j. „X“,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 6. 2013, č. j. „X“, a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 5. 2013, č. „X“, **se pro nezákonnost zrušují** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou v zákonem stanovené lhůtě u zdejšího soudu domáhala zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 6. 2013, č. j. „X“, o starobním důchodu, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí žalované 17. 5. 2013, č. „X“, jímž zamítla žádost žalobkyně o starobní důchod ke dni 1. 12. 2008 pro nesplnění podmínek ust. § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), s odůvodněním, že k tomuto dni žalobkyně získala pouze 19 roků a 150 dnů pojištění, a proto žalobkyni nevznikl nárok na starobní důchod, když nebylo získáno alespoň 25 let pojištění. K tomu bylo žalovanou doplněno, že jejím rozhodnutím se provádí rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51.

V žalobě namítla, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí ze dne 17. 5. 2013 se neřídí právními názory Krajského soudu v Ústí nad Labem, který vyslovil v rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalované ohledně toho, že nebylo věrohodně prokázáno, že byla v době od 1. 9. 1978 do 31. 12. 1982 důchodově pojištěna, když dle žalobkyně ve smyslu čl. 7 zásad č.

20/1965 Sb. ve znění účinném k 31. 12. 1982 jsou důchodově zabezpečeni z této činnosti občané, kteří nejsou zabezpečeni již z důvodu jiné činnosti, ani nepobírají starobní nebo invalidní důchod a jsou povinni platit daň z příjmu obyvatelstva v paušální částce odpovídající příjmu nejméně 400,-Kčs měsíčně. A podle nařízení vlády České socialistické republiky č. 154/1982 Sb. jsou z této činnosti důchodově zabezpečeni občané, kteří nebyli zabezpečeni již z důvodu jiné činnosti, ani nepobírali starobní nebo invalidní důchod a byli povinni platit daň z příjmu obyvatelstva v paušální částce odpovídající nejméně příjmu 6.000,-Kč měsíčně.

V návaznosti na právě uvedené skutečnosti žalobkyně uvedla, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí konstatovala, že svědecké výpovědi, které žalobkyně doložila, nemohou být v souladu s ust. § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), žalovanou v tomto konkrétním případě použita, když dobu dobrovolného důchodového pojištění po datu 1. 1. 1996, dobu pojištění osob samostatně výdělečně činných a dobu osob samostatně hospodařících před 1. 5. 1990 nelze svědeckými výpověďmi prokázat. K tomu žalovaná doplnila, že ze svědeckých výpovědí totiž nelze prokázat, zda si žalobkyně hradila pojistné na sociální zabezpečení za dané období a splnila tak podmínky pro účast na důchodovém pojištění. A vedle toho žalovaná podotkla, že Krajský soud v Ústí nad Labem svým rozsudkem ze dne 18. 3. 2013 nezavázal žalovanou k tomu, aby namítanou dobu zhodnotila, nýbrž aby se žalovaná vypořádala s tím, proč danou dobu nelze jako dobu pojištění hodnotit. S těmito závěry žalované se ovšem žalobkyně neztotožňuje.

Žalobkyně trvá na tom, že splnila podmínku potřebné doby pojištění v délce 25 let pro vznik jejího nároku na starobní důchod, neboť dodala dokumenty, dále dodala svědectví dvou svědků a své čestné prohlášení v souladu s ust. § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, podle kterého platí, že k prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod, pokud tuto dobu nelze prokázat jinak. V této souvislosti žalobkyně opětovně zmínila, že dle čl. 7 zásad č. 20/1965 Sb. ve znění účinném k 31. 12. 1982 jsou důchodově zabezpečeni z této činnosti občané, kteří nejsou zabezpečeni již z důvodu jiné činnosti, ani nepobírají starobní nebo invalidní důchod a jsou povinni platit daň z příjmu obyvatelstva v paušální částce odpovídající příjmu nejméně 400,-Kčs měsíčně. A v nařízení vlády České socialistické republiky č. 154/1982 Sb., které nahrazuje zásadu č. 20/1965 Sb., není nikde uvedeno, že podmínkou, aby osoby samostatně výdělečně činné byly důchodově zabezpečeny, je mít příjem aspoň 6.000,-Kč měsíčně. K tomu žalobkyně doplnila, že pojem „Kč“ do roku 1989 neexistoval, neboť v té době existovalo platidlo „Kč“. Z tohoto důvodu nic žalobkyni nebránilo, aby doložila dobu důchodového zabezpečení podle ust. § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, neboť nebyla účastna žádného dobrovolného důchodového pojištění a také nebyla osobou samostatně hospodařící, čímž sice žádné důchodové pojištění neplatila, avšak jakožto osoba samostatně výdělečně činná na povolení národního výboru byla důchodově zabezpečena, jelikož podle tehdejších zákonů byla podmínka platit daň z příjmů, které nebyly menší než 400,-Kč měsíčně, kterou žalobkyně splnila. Dle žalobkyně je tak bezpředmětné tvrzení žalované, že svědky žalobkyně v jejím případě nemůže uznat, jelikož ti nemohou vědět, zda žalobkyně v inkriminované době platila důchodové pojištění. Dále žalobkyně zmínila, že při učinění svých závěrů vychází i ze skutečnosti, že dle ust. § 103 zákona o důchodovém pojištění platí, že účast osob samostatně výdělečně činných na pojištění podle tohoto zákona vzniká nejdříve od 1. 1. 1996 s tím, že účast osob samostatně výdělečně činných a spolupracujících osob na důchodovém zabezpečení před 1. 1. 1996 se posuzuje dle předpisů platných před tímto dnem.

Závěrem žalobkyně zdůraznila, že veškeré důvody žalované, které žalovaná zmiňuje v rámci žalobou napadeného rozhodnutí, pro které žalobkyni odmítá přiznat nárok na starobní důchod, již byly vyvráceny jednak žalobkyní v předchozím soudním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 78 As 9/2011 a jednak i soudem v jeho rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, když nebylo prokázáno, že by žalobkyně v době od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 byla ze své činnosti důchodově pojištěna.

K věci uvedla, že odmítá tvrzení žalobkyně, že nerespektovala rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, neboť prvoinstančním rozhodnutím ze dne 17. 5. 2013, které předcházelo žalobou napadenému rozhodnutí, byly žalobkyni započteny do doby důchodového pojištění roky 1987 a 1988 včetně výdělků, jelikož z dotyčného rozsudku bylo zřejmé, že tuto dobu pojištění vzal soud za prokázanou. Jiné roky, jejichž zápočet žalobkyně požaduje, však soud žalované neuložil započítat pro nárok na starobní důchod žalobkyně, přičemž ani v soudním řízení nebylo prokázáno, že žalobkyně v době od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 byla z činnosti, kterou vykonávala, důchodově pojištěna. Ze svědeckých výpovědí sice vyplývá, že v uvedené době žalobkyně vykonávala činnost švadleny a živila se tím, ovšem to ještě neznamená, že šlo o činnost důchodově pojištěnou. Jako osoba samostatně výdělečně činná by se totiž musela přihlásit k důchodovému pojištění a platit pojistné. Jestliže tuto činnost žalobkyně vykonávala na základě povolení národního výboru, tak podléhala důchodovému pojištění za podmínek stanovených usnesením vlády č. 20/1965 Sb. Jednou z těchto podmínek bylo vydání povolení k poskytování služeb. Na jeho základě pak národní výbor příslušný k vyměření daně z příjmů obyvatelstva předával veškeré podklady potřebné pro provádění sociálního zabezpečení orgánu, který o nemocenském zabezpečení občanů poskytujících služby rozhodoval. Přes veškerá šetření se žalované nepodařilo získat žádné doklady o tom, že žalobkyně v uvedené době vykonávala činnost na základě povolení národního výboru v rozsahu podléhajícím důchodovému pojištění.

Dále žalovaná uvedla, že zastává názor, že rozsah vykonávané činnosti potřebný pro účast na důchodovém pojištění prakticky nelze prokázat svědeckým prohlášením, jak se o to žalobkyně pokouší. Žalované se přitom jeví jako velmi nepravděpodobné, že by o pojištění žalobkyně jako občana poskytujícího služby na základě povolení národního výboru neměl žádné doklady žádný ze zúčastněných útvarů Magistrátu města Děčín. Žalovaná proto trvá na tom, že veškeré doklady stejně jako svědecké výpovědi a soudní řízení svědčí pouze o výkonu činnosti a nikoliv o účasti žalobkyně na důchodovém pojištění. V této souvislosti poukázala na pravomocné a vykonatelné rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 19. 11. 2010, č. j. 45002/110/6312/26.10.10/JA/007/R, podle něhož žalobkyni důchodové zabezpečení občana poskytujícího služby na základě povolení Okresního národního výboru v Děčíně za období od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 nevzniklo a po tuto dobu netrvalo.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 23. 9. 2013 zmocněnec žalobkyně zdůraznil, že žalobkyni svědčí nárok na přiznání a výplatu starobního důchodu. Dále se zmocněnec pozastavil nad tím, jak je možné, že žalovaná nerespektovala závěry obsažené v předchozím zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 - 51. Dle zmocněnce žalobkyně žalovaná zcela mylně a účelově interpretuje tento zrušující rozsudek tak, aby jej nemusela respektovat.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž ústním jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby, když žalovaná zastává názor, že žalobkyně neprokázala dosažení potřebné doby

pojištění pro vznik nároku na starobní důchod. Má za to, že svědecké výpovědi, z nichž vycházel předchozí rozsudek soudu sp. zn. 78 Ad 9/2011, nejsou průkazné.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že na základě podané žaloby je třeba rozhodnutí žalované i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí ze dne 17. 5. 2013 zrušit pro nezákonnost ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátit žalované k dalšímu řízení, když obě rozhodnutí nerespektovala závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, které soud vyslovil v pravomocném a vykonatelném rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, jímž zrušil předchozí rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2011 a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí ze dne 7. 4. 2010, jimiž byla zamítnuta žádost žalobkyně o starobní důchod ke dni 1. 12. 2008 s odůvodněním žalované, že pro nárok na starobní důchod bylo zhodnoceno dle předložených dokladů pouze celkem 17 let a 149 dnů pojištění a nikoliv alespoň 25 let pojištění. Soud tehdy dne 18. 3. 2013 rozsudkem zrušil obě rozhodnutí žalované pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť na základě uskutečněných soudních jednání v rámci soudního řízení vedeném pod sp. zn. 78 Ad 9/2011 a v rámci soudního řízení vedeném pod sp. zn. 15 Cad 70/2008, při nichž se provádělo masivní dokazování, dospěl k závěru, že závěry žalované o tom, že žalobkyni nesvědčí nárok na starobní důchod, nemají oporu ve správním spisu. Ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 3. 2013 současně soud dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení s tím, že v dalším řízení bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právními názory, které soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a s jejich reflexí opětovně posoudí žádost žalobkyně o starobní důchod. Zrušující rozsudek ze dne 18. 3. 2013 byl žalované řádně doručen prostřednictvím pošty dne 23. 4. 2013, přičemž žalovaná, ač byla soudem náležitě poučena o možnosti napadnout toto rozhodnutí kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, žádnou kasační stížnost nepodala.

Ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 3. 2013 přitom na základě uskutečněných soudních jednání v rámci soudního řízení vedeném pod sp. zn. 78 Ad 9/2011 a v rámci soudního řízení vedeném pod sp. zn. 15 Cad 70/2008, které bylo ukončeno rozsudkem, jímž bylo rovněž zrušeno, a to pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, prvotní rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2008, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o starobní důchod se shodným zdůvodněním, že pro nárok na starobní důchod bylo zhodnoceno dle předložených dokladů pouze celkem 17 let a 149 dnů pojištění, soud dospěl výslovnému závěru (str. 8 odst. 3), že žalobkyně od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 vykonávala činnost švadleny na základě povolení Městského národního výboru v Děčíně s tím, že tato činnost jí zakládala účast na důchodovém pojištění. K tomu pak soud ještě doplnil (str. 9 odst. 3), že na základě dokazování soud vzal za prokázané, že v celém kalendářním roce 1987 žalobkyně dosáhla celkových příjmů z výkonu

činnosti švadleny 18.460,-Kč a v celém kalendářním roce 1988 žalobkyně dosáhla celkových příjmů z výkonu činnosti švadleny 17.526,-Kč.

Tyto výslovné závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem obsažené ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí i v jemu předcházejícím prvoinstančním rozhodnutí ze dne 17. 5. 2013 ovšem zcela nerespektovala, když v těchto rozhodnutích při opětovném posuzování žádosti žalobkyně o starobní důchod žalobkyni uznala pouze dosaženou dobu pojištění za kalendářní roky 1987 a 1988 a nikoliv za celé rozporované období od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989. Tento postup žalované, který se plně promítl do výroku žalobou napadeného rozhodnutí i do jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí ze dne 17. 5. 2013, když žalovaná nově uzavřela, že žalobkyně ke dni podání žádosti získala pouze 19 roků a 150 dnů pojištění, dle názoru soudu zakládá nezákonnost obou rozhodnutí, neboť ve správním řízení, z něhož vzešla tato rozhodnutí, byla žalovaná dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právními názory, které soud vyslovil v pravomocném a vykonatelném zrušujícím rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51. Pokud žalovaná dotýčný zrušující rozsudek nenapadla vůbec kasační stížností, natož pak včasnou, nemohla následně polemizovat a nerespektovat závěry soudu obsažené v dotýčném zrušujícím rozsudku, v němž bylo žalované rovněž výslovně uloženo opětovně posoudit žádost žalobkyně o starobní důchod v reflexi právních závěrů soudu. Tento postup žalované představuje flagrantní porušení ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. a je v rozporu s principem výkonu dobré správy, tj. takovému výkonu, který je nejen v souladu se zákonem, ale zároveň mu nelze vytknout svévoli, účelovost, vyhýbavost, neefektivnost, liknavost a jiné nežádoucí znaky.

Z hlediska merita věci – tedy nároku žalobkyně na starobní důchod - je pro daný případ podstatné, že soud neshledal jediný důvod, proč by se měl jakkoliv odchýlit od závěrů, které vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, který nerespektovala žalovaná, když v mezidobí nedošlo k žádné změně skutkového a právního stavu, což se ostatně promítlo do skutečnosti, že soud v předmětném soudním řízení již ve věci neprováděl žádné dokazování, když tak bylo učiněno v předchozích dvou soudních řízeních vedených pod sp. zn. 15 Cad 70/2008 a 78 Ad 11/2009, jak již soud uvedl výše.

Soud tak opětovně uvádí, že při ústním jednání před soudem konaném pod sp. zn. 78 Ad 11/2009 dne 10. 12. 2012 zmocněnec žalobkyně zdůraznil, že žalovaná se mylí v tom, že prokázat patřičnou dobu pojištění svědeckými výpověďmi, respektive čestnými prohlášeními, mohou prokázat pouze zaměstnanci v zaměstnaneckém poměru u stejné organizace, u níž je zaměstnána osoba, v jejíž prospěch mají být čestná prohlášení učiněna. Zmocněnec žalobkyně je přesvědčen, že tato čestná prohlášení mohou být učiněna nejen ve vztahu k zaměstnancům, nýbrž i ve vztahu k osobám, které byly před listopadem 1989 osobami samostatně výdělečně činnými. Dále má za to, že před listopadem 1989 se důchodové a nemocenské pojištění neplatilo samostatně, nýbrž bylo hrazeno souhrnně v rámci odvodu daně. Tento názor opírá o zásady č. 20/1965 Sb., článek 7 a dále o zásady č. 21/1965 Sb., článek 13 odst. 1. Pokud tedy žalobkyně řádně hradila daně z výkonu činnosti švadleny, byla zároveň důchodově a nemocensky pojištěna.

Při témže ústním jednání před soudem pod sp. zn. 78 Ad 11/2009 sama žalobkyně k věci uvedla, že kategoricky trvá na tom, že po celé období, kdy vykonávala činnost švadleny jako osoba samostatně výdělečně činná, a to od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989, kdy veškeré své příjmy z činnosti švadleny evidovala v podobě bločků, kam se uváděla jméno a adresa zákazníka, předmět zakázky a cena zakázky, která vycházela z ceníku, jenž žalobkyně obdržela od tehdejšího Městského národního výboru v Děčíně. Poprvé ceník obdržela v roce

1978 a aktualizovaný ceník pak obdržela v roce 1986. Každý bloček byl vyhotovován ve třech kusech, kdy jedno vyhotovení obdržel zákazník, další vyhotovení si ponechávala žalobkyně a třetí vyhotovení odevzdávala s ostatními bločky na zakázky každý měsíc Městskému národnímu výboru v Děčíně určité pracovníci, jejíž jméno si však nepamatuje. Každý rok pak žalobkyně vyplňovala příslušné daňové přiznání, v němž uplatňovala odpisy za úklid, uhlí, elektřinu, za materiál k šití, přičemž tehdejší daň byla ve výši cca 60%. Dotyčné daňové přiznání žalobkyně po vyplnění pak každoročně odevzdávala na Městský národní výbor v Děčíně, který jí následně zaslal složenku k jednorázovému zaplacení daně za příslušný kalendářní rok. Žalobkyně trvá na tom, že takto hradila své daňové povinnosti každý rok po celou dobu výkonu činnosti švadleny. Průměrné výše daňových povinnosti si žalobkyně nepamatuje, její měsíční výdělky se pohybovaly okolo částek 1200,-Kč až 1500,-Kč hrubého. Žalobkyně k tomu doplnila, že žádné jiné výdělky z jiných činností, včetně zaměstnaneckého poměru neměla. Za činnost žalobkyně jako švadleny zodpovídal Městský národní výbor v Děčíně, který měl doklady z její činnosti švadleny řádně evidovat a následně poskytovat žalované České správě sociálního zabezpečení pro důchodové účely. Evidence výdělků, které si vedla žalobkyně, se bohužel žalobkyni ztratily, když nemovitost, v níž vykonávala činnost švadleny, na delší dobu opustila, neboť zhruba 10 let legálně žila v zahraničí, kam se provdala. Pro žalobkyni je nepřijatelné, aby jí byl odepřen nárok na přiznání a výplatu starobního důchodu, když celý život poctivě pracovala a zejména pak z činnosti švadleny si získala velké renomé.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž ústním jednání před soudem pod sp. zn. 78 Ad 11/2006 uvedla, že příslušná čestná prohlášení ohledně dosažení potřebné doby pojištění se nemohou činit ve vztahu k osobám samostatně výdělečně činným, nýbrž pouze ve vztahu k osobě, která vykonávala pracovní činnost v zaměstnaneckém poměru u téže organizace. Dále uvedla, že pro posouzení nároku na výplatu starobního důchodu je rozhodná i samotná výše příjmů, z nichž byla odváděna daň. Dále dodala, že připouští skutečnost, že kdo odváděl daň před listopadem 1989, byl zároveň i důchodově zabezpečen, ovšem při dosažení určité výše výdělku.

V rámci dotyčného ústního jednání ze dne 10. 12. 2012 pod sp. zn. 78 Ad 11/2009 byl soudem konstatován obsah jeho dotazu na Magistrát města Děčín ze dne 11. 4. 2011 ohledně toho, z jakých dokumentů bylo čerpáno při odpovědi ze dne 22. 10. 2009 žalované na její dotaz ze dne 9. 10. 2009, že „žalobkyně pracovala jako švadlena a z této činnosti odváděla pouze daň, a proto nebyla sociálně pojištěna a evidenční list nelze vyhotovit“. Současně byla soudem přečtena odpověď od Magistrátu města Děčín ze dne 26. 4. 2011 na tento dotaz soudu, a tedy že příslušná informace „byla konzultována dle sdělení bývalé mzdové účetní s vedoucím zaměstnancem Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín“.

Vedle toho v rámci dotyčného ústního jednání ze dne 10. 12. 2012 pod sp. zn. 78 Ad 11/2009 soud v intencích ust. § 77 s. ř. s. přistoupil ke svědeckému výslechu paní V. Č., která vypověděla, že od roku 1983 pracuje na Magistrátu města Děčín (tehdejším Městském národním výboru v Děčíně), a to na pozici referentky. Dále uvedla, že do roku 1991 pracovala jako ekonomka odboru místního hospodářství, dopravy a obchodu. Poté vykonávala práci na oddělení obchodu a od roku 1997 na oddělení správy majetku. Dále svědkyně vypověděla, že do jejího popisu práce nikdy nespádala evidence osob samostatně výdělečně činných před listopadem 1989. To zabezpečovala u úřadu její kolegyně paní L., která však již zemřela. Od ní se svědkyně dozvěděla, že před listopadem 1989 určitým osobám bylo povoleno vykonávat určité činnosti jako osoby samostatně výdělečně činné s tím, že tyto osoby byly evidovány u tehdejšího Městského národního výboru v Děčíně. Mezi tyto osoby samostatně výdělečně činné patřila i žalobkyně, což se svědkyně dozvěděla posléze, kdy žalobkyně se dostavila na

úřad s prosbou poskytnutí určitých dokladů k prokázání jejího nároku na starobní důchod. Svědkyně má za to, že podle tehdejší právní úpravy žalobkyně vykonávala činnost švadleny jako vedlejší činnosti a nikoli hlavní činnost, přičemž tak tomu bylo až do roku 1987. Toto svědkyně dovozuje ze skutečnosti, že v dochovaných písemnostech je uváděna souhrnně „mimopracovní činnost podle NV č. 154/82 Sb.“ Až po úmrtí pracovnice L. se k rukám svědkyně náhodně dostala jedna složka obsahující část evidence osob samostatně výdělečně činných za roky 1987 až 1988, které svědkyně uchovala pro jejich případnou hodnotu z hlediska důchodových nároků dotčených osob, mezi nimiž byla uvedena i žalobkyně pod jejím tehdejším příjmením Š. Svědkyně v této souvislosti zjistila, že ostatní materiály byly v mezidobí již na úřadu skartovány pro údajné uplynutí skartační lhůty. Po roce 1990 na úřad se dostavovali různí lidé s tím, že žádají od úřadu poskytnutí příslušných dokumentů pro účely jejich nároků na přiznání a výplatu starobního důchodu. Svědkyně však přes jejich snahu dohledat další dokumenty nedohledala již další materiály vyjma již shora zmiňovaných dvou evidencí za roky 1987 až 1988. Tak tomu bylo i v případě žalobkyně.

V reakci na poskytnutou svědeckou výpověď V. Č. zmocněnec žalobkyně při ústním jednání konaném dne 10. 12. 2012 pod sp. zn. 78 Ad 11/2009 uvedl, že na dotčených dvou zachovaných evidencích osob samostatně výdělečně činných za roky 1987 až 1988 je nepřesně, resp. chybně, v úvodu uvedeno, že se eviduje „mimopracovní činnost“, když řada z evidovaných osob svoji činnost vykonávala jako „hlavní činnost.“ Tak tomu bylo i v případě žalobkyně. Žalobkyně vykonávala činnost švadleny od prvopočátku jako hlavní činnost, a to s ohledem na vadu řeči jejího tehdy nezletilého syna a posléze i v důsledku změny právní úpravy.

V rámci dotčeného ústního jednání ze dne 10. 12. 2012 pod sp. zn. 78 Ad 11/2009 soud v intencích ust. § 77 s. ř. s. rovněž přikročil ze své iniciativy k provedení svědeckého výslechu J. M., která vypověděla, že zhruba od roku 1984 až 1985 do roku 1990 pracovala na tehdejší Městském národním výboru v Děčíně na pozici vedoucí odboru místního hospodářství, dopravy a obchodu. Mezi její pracovní náplň patřila organizace a kontrola činnosti podřízených pracovníků, které měly na starosti evidování osob samostatně výdělečně činných. Podřízené pracovnice zpracovávaly jednotlivé evidence a další písemnosti, které pak byly svědkyni následně předkládány pouze k formální kontrole a podpisu. Svědkyně má za to, že dotčené dvě evidence osob samostatně výdělečně činných za rok 1987 a 1988, které má soud k dispozici a které jí byly předloženy k nahlédnutí, byly zpracovány za celý kalendářní rok 1987 a 1988. K tomu svědkyně výslovně dodala, že má za to, že tyto evidence se vyhotovovaly vždy za určitý celý kalendářní rok a nikoliv za kratší období. Vlastní výkon této evidence osob samostatně výdělečně činných dle svědkyně měla zabezpečovat pracovnice L., která však již zemřela. Svědkyně si vybavuje, že dotčené evidence se odevzdávaly na finanční odbor Městského národního výboru v Děčíně, který je po souhrnném zpracování odevzdával příslušnému finančnímu úřadu pro kontrolu daňových povinností jednotlivých osob vykazovaných jako osoby samostatně výdělečně činné. Svědkyně žalobkyni nezná a nevybavuje si, že by v rámci svého zaměstnání na Městském národním výboru v Děčíně s ní jednala a řešila osobně záležitosti ohledně její činnosti švadleny. Osobně do kontaktu s osobami samostatně výdělečně činnými svědkyně nepřicházela.

K dotazu zmocněnce žalobkyně, zda dotčené dvě evidence osob samostatně výdělečně činných za rok 1987 a 1988 uvádějí nepřesně, že je evidována „mimopracovní činnost“ svědkyně uvedla, že tomuto tak může být, když se příliš nerozlišovalo, zda je činnost vykonávána jako hlavní či vedlejší. Před listopadem 1989 se však jednotlivé činnosti v převážné míře vykonávaly jako vedlejší, tj. mimopracovní činnosti, a proto dotčené

evidence nesou toto označení, aniž by toto označení bylo ve vztahu ke konkrétním osobám, včetně žalobkyně směrodatné.

Při dalším ústním jednání před soudem uskutečněném dne 11. 3. 2013 pod sp. zn. 78 Ad 11/2009 v reakci na dosavadní vyjádření žalované strany zmocněnec žalobkyně uvedl, že již v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 29. 6. 2009, sp. zn. 15 Cad 70/2008, byl vysloven názor, že příslušnými svědky nemusí být nutně jen spolupracující osoby. Dále uvedl, že žalobkyně trvá na tom, že svoji činnost švadleny v letech 1978-1989 vykonávala soustavně ve smyslu § 9 zákona o důchodovém pojištění, přičemž aplikace § 9 zákona o důchodovém pojištění není v daném případě vyloučena, když institut osoby samostatně výdělečně činné existoval již v roce 1965. Trvá na tom, že žalobkyně v letech 1978-89 byla ženou v domácnosti, přičemž na základě povolení Městského národního výboru v Děčíně vykonávala soustavnou činnost švadleny. Na základě této činnosti byla v letech 1978-89 důchodově zabezpečena, a proto jí jednoznačně svědčí nárok na přiznání a výplatu starobního důchodu. V podrobnostech pak odkázal na písemné vyhotovení závěrečné řeči, které soudu předložil k založení do spisu.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž ústním jednání před soudem pod sp. zn. 78 Ad 11/2009 uvedla, že na základě názoru, který byl obsažen ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 6. 2009, žalovaná přestala zaujímat stanovisko o tom, že příslušnými svědky nutně musí být jen spolupracující osoby. Dále podotkla, že v daném případě nelze argumentovat § 9 zákona o důchodovém pojištění, když institut osoby samostatně výdělečně činné začal platit až od 1. 5. 1990.

V rámci téhož ústního jednání před soudem pod sp. zn. 78 Ad 11/2009, které se uskutečnilo dne 11. 3. 2013, soud přečetl svoji výzvu ze dne 11. 12. 2012 adresovanou Finančnímu úřadu v Děčíně ke sdělení, zda žalobkyně plnila daňovou povinnost v letech 1978-1989 a v jaké výši. A následně v intencích ust. § 77 s. ř. s. bylo přikročeno k dokazování čtením odpovědi Finančního úřadu v Děčíně ze dne 20. 12. 2012, která byla poskytnuta na dotýčnou výzvu soudu ze dne 11. 12. 2012, v tom směru, že „dokumenty týkající se daně z příjmů fyzických osob jsou uchovávány u správce daně v souladu se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a vnitřními předpisy po dobu 10 let; po uplynutí této lhůty jsou dokumenty skartovány.

Vedle toho v rámci téhož ústního jednání před soudem pod sp. zn. 78 Ad 11/2009, které se uskutečnilo dne 11. 3. 2013, byl soudem předestřen předchozí průběh soudního řízení, které bylo vedeno pod sp. zn. 15 Cad 70/2008 a které bylo završeno zrušujícím rozsudkem ze dne 29. 6. 2009, č. j. 15 Cad 70/2008 – 24, kdy soud dospěl k závěru, že dosud nebyl náležitě zjištěn skutkový stav pro posouzení žádosti žalobkyně o starobní důchod.

Dále soud ve shodě se zrušujícím rozsudkem ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, uvádí, že podle ust. § 28 zákona o důchodovém pojištění platí, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

Podle ust. § 29 téhož zákona pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně

- a) 25 let a dosáhl věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen „důchodový věk“).
- b) 15 let a dosáhl alespoň 65 let věku, pokud nesplnil podmínky podle odstavce a).

Řízení ve věcech důchodového pojištění je upraveno v ust. § 81 a násl. zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, přičemž podle ust. § 81 odst. 1 věty první tohoto zákona řízení o přiznání dávky důchodového pojištění se zahajuje na základě písemné žádosti. Žádosti o přiznání dávky důchodového pojištění sepisuje s občany okresní správa sociálního zabezpečení příslušná podle ust. § 7 písm. b) na předepsaných tiskopisech.

Podle ust. § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak.

V projednávané věci byla mezi žalobkyní a žalovanou sporná otázka, zda žalobkyně v době od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 (vyjma roků 1987 a 1988, které žalovaná v důsledku zrušujícího rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, akceptovala), byla důchodově pojištěna a zda tedy získala potřebné roky pojištění a tím nárok na starobní důchod.

Žalovaná při svém rozhodování vycházela ze své centrální evidence a z údajů žalobkyně uvedené v žádosti o přiznání starobního důchodu. Při svém rozhodování odmítla přihlédnout k předloženému čestnému prohlášení žalobkyně o tom, že žalobkyně v době od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 vykonávala činnost švadleny na základě povolení Městského národního výboru v Děčíně, a čestným prohlášením dvou svědků, a to M. Š., bývalého manžela žalobkyně, a Jaroslava Horáka, pravidelného zákazníka žalobkyně, kteří ve svých čestných prohlášeních ze dne 1. 9. 2008 shodně uvedli, že žalobkyně v uvedené době, a to v době 1978 do 1989, vykonávala činnost švadleny. M. Š. přitom výslovně uvedl, že v dané době byl manželem žalobkyně s tím, že žalobkyně v době trvání manželství i po jeho rozvodu vedla účetnictví a platila daně, a J. H. výslovně uvedl, že žalobkyni pomáhal při získávání zakázek s tím, že žalobkyně šila zejména pro děti předškolního a školního věku.

V této souvislosti soud shodně jako ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, podotýká, že v předchozím soudním řízení vedeném pod sp. zn. 15 Cad 70/2008 byli M. Š. a J. H. soudem vyslechnuti v pozici svědků, přičemž M. Š. ve svědecké výpovědi ze dne 29. 6. 2009 mj. potvrdil, že žalobkyně měla povolení k tomu, aby šila doma, přičemž svědek jí radil s účetnictvím, a proto bezpečně ví, že platila daně. Také jí radil přítel, jehož jméno však neví. Dále vypověděl, že za uvedenou dobu co trvalo jejich manželství (od srpna 1978 do jara 1985) několikrát přišla policie a kontrolovala na základě anonymních udání, zda žalobkyně má povolenou činnost nebo zda šije načerno. S ohledem na to, že činnost švadleny měla povolenou, tak pochopitelně nebyla nikdy trestně stíhána pro nedovolené podnikání. Na dotaz žalované strany tehdy výslovně uvedl, že skutečně za celé období, tj. od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 se žalobkyně šitím živila a po celou tu dobu měla tuto činnost povolenou. Tuto skutečnost věděl svědek přesně i z toho důvodu, že po rozvodu manželství se přestěhoval o několik domů dále, a když potřeboval cokoli opravit, zkrátit apod., tak se obracel na žalobkyni. Svědek dále vypověděl, že žádný jiný příjem po rozvodu manželství žalobkyně neměla, a proto skutečně se šitím živila. J. H. ve svědecké výpovědi ze dne 29. 6. 2009 pak vypověděl, že si pamatuje, že žalobkyně v době od roku 1978 do roku 1989 šila pro děti, neboť v té době byl o oblečení dětí od ní zájem, neboť ceny, které si účtovala za šití oblečení, byly nízké. I svědek služby žalobkyně využíval, neboť v té době měl malého syna. Svědek žalobkyni v době narození svého syna, jenž se narodil v roce 1977, poradil, aby si vyřídila potřebné povolení pro vykonávání činnosti švadleny, přičemž žalobkyně byla přihlášená na Městském národním výboru v Děčíně. Dále svědek vypověděl, že žalobkyně se zmiňovala o tom, že platila daně a také o tom, že u ní byly prováděny

kontroly, zda má povolení k činnosti švadleny. S kontrolami žalobkyně neměla žádné problémy. Zda žalobkyně činnost švadleny vykonávala skutečně po celá uvedená léta, svědek již nedokázal v řízení před soudem přesně říci, avšak domníval se, že žalobkyně činnost švadleny vykonávala po celou tu dobu až do roku 1989.

Skutečnost, že žalovaná při svém rozhodování odmítla přihlídnout k předloženým čestným prohlášením dvou svědků, a to M. Š. a J. H., ze dne 1. 9. 2008 v návaznosti na jejich svědecké výpovědi, které poskytli dne 29. 6. 2009 v rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 15 Cad 70/2008, se plně promítla jednak do rozhodnutí žalované ze dne 27. 1. 2011 a jemu předcházejícímu prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 7. 4. 2010, která řešila vlastní žádost žalobkyně o starobní důchod a která byla zrušena zrušujícím rozsudkem ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, dále jednak do předmětného žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 27. 6. 2013 a jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí ze dne 17. 5. 2013, a jednak do podkladových rozhodnutí žalované, které nepodléhají samostatnému soudnímu přezkumu v rámci správního soudnictví (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 4 Ads 100/2006 – 48) ze dne 19. 11. 2010, č. j. 45002/110/6312/26.10.10/JA/007/R [prvoinstanční rozhodnutí], a ze dne 29. 12. 2010, č. j. 45091/000/4613/06.12.10/HM/338/R [druhoinstanční rozhodnutí], které byly vydány ve smyslu ust. § 6 odst. 4 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a jimiž bylo rozhodnuto o nevzniku důchodového zabezpečení žalobkyně poskytující služby na základě povolení Okresního národního výboru v Děčíně v období od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989. Soud se přitom pozastavuje nad tím, že k vydání podkladových rozhodnutí v obou stupních žalovaná přikročila až po vydání prvoinstančního rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2010, jímž se zamítavě řešila vlastní žádost žalobkyně o starobní důchod, ačkoliv soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 29. 6. 2009, sp. zn. 15 Cad 70/2008, žalované výslovně uložil, aby ohledně sporného rozsahu pojištění rozhodl za situace, kdy nebude možno příslušnými písemnými doklady ověřit, zda žalobkyně byla po celou jí tvrzenou dobu důchodově pojištěna, což žalovaná učinila až v rámci odvolacího řízení.

Soud ve shodě se zrušujícím rozsudkem ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, opětovně uvádí, že oproti žalované je toho názoru, že v daném případě bylo ve smyslu ust. § 85 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení možné a současně nezbytné k prokázání doby pojištění žalobkyně za období od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 vycházet z údajů obsažených v čestných prohlášeních ze dne 1. 9. 2008 žalobkyně, M. Š. a J. H., neboť žalovanou rozporovanou dobu pojištění nelze pro skartaci dokumentů ze strany orgánů státní správy a jejich ztrátu ze strany žalobkyně prokázat jinak. Není možno dát výlučně k tíži žalobkyně, že za dobu výkonu činnosti švadleny v letech 1978 až 1989 na základě povolení Městského národního výboru v Děčíně došlo v podstatě k totální ztrátě (vyjma roků 1987 a 1988, jak soud rozvede níže) příslušných dokumentů vztahujících se k této její činnosti, když absenci těchto dokumentů zapříčinila i jejich skartace provedená ze strany orgánů státní správy, jak vyplynulo ze zpráv Finančního úřadu v Děčíně a Magistrátu města Děčín (jakožto nástupce Městského národního výboru v Děčíně), přičemž s ohledem na skutkový stav nelze ani vyloučit nedůsledné evidování dat v těchto dokumentech obsažených ze strany orgánů státní správy pro potřeby následného posuzování nároků na starobní důchod jednotlivých osob, které vykonávaly jednotlivé činnosti na základě příslušných povolení před listopadem roku 1989, což žalobkyně nemohla ovlivnit. Tehdejší místní národní výbor přitom byl podle tehdy platné právní úpravy povinen vést záznamy a podávat hlášení pro účely sociálního zabezpečení. Jestliže právní úprava před 1. 1. 1996 silně oslabovala odpovědnost pojištěnců za evidenci svých ročních hrubých výdělků včetně náhradních dob a veškerá odpovědnost byla přenesena na zaměstnavatele popř. na místní národní výbory nelze po

pojištění spravedlivě požadovat, aby při skartaci příslušných dokumentů ze strany orgánů státní správy sám prokazoval své skutečné výdělky s hrozbou, že pokud tak neprokáže, nebude mu doba, po kterou neprokáže své roční hrubé výdělky, uznána za dobu pojištění.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti soud ve shodě se zrušujícím rozsudkem ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, uvádí, že nejen u bývalých zaměstnanců, nýbrž i v případě bývalých občanů poskytujících služby na základě povolení okresních národních výborů před listopadem 1989 lze k prokázání doby pojištění ve smyslu § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod nebo úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Čestné prohlášení dle § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení mohou poskytnout i jiné osoby než bývalí spolupracovníci.

Z předmětných čestných prohlášení, kterým navíc plně korespondují i svědecké výpovědi M. Š. a J. H. poskytnuté dne 29. 6. 2009 v řízení před soudem ke sp. zn. 15 Cad 70/2008, přitom shodně vyplývá, že žalobkyně od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 vykonávala činnost švadleny na základě povolení Městského národního výboru v Děčíně s tím, že tato činnost jí zakládala účast na důchodovém pojištění. Skutečnost, že žalobkyně byla z důvodu výkonu činnosti švadleny účastna důchodového pojištění, přitom vyplývá i z písemného sdělení Magistrátu města Děčín ze dne 11. 4. 2011 ohledně toho, že „žalobkyně pracovala jako švadlena a z této činnosti odváděla pouze daň...“, když podle čl. 7 zásad č. 20/1965 Sb. a později ve smyslu nařízení vlády č. 154/1982 Sb., pokud osoba vykonávající činnost dle dohody o pracovní činnosti uzavřené se socialistickou organizací platila daně z příjmů, byla zároveň důchodově zabezpečena.

V daném případě přitom ztrácí na významu, že žalobkyně a příslušní svědci nebyli schopni prokázat, jakých výdělků dosahovala žalobkyně po dobu výkonu činnosti švadleny, a to s ohledem na ust. § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, které stanovuje, mj. *že vyloučenými dobami jsou před 1. lednem 1996 doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku, a doby uvedené v písmenu j).... Vyloučenými dobami jsou po 31. prosinci 1995, pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 větě čtvrté a páté, doby, po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů.* Jinými smlouvy to znamená, že v případě žalobkyně doba výkonu činnosti švadleny, po kterou nelze zjistit výši jejích vyměřovacích základů, představuje vyloučenou dobu.

Na tomto místě soud se shodě se zrušujícím rozsudkem ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, uvádí, že s ohledem na svědectví svědkyně Jaroslavy Mrázové poskytnuté v řízení před soudem dne 10. 12. 2012, které koresponduje i čestným prohlášením žalobkyně a svědků M. Š., J. H., soud vzal za prokázané, že zachovalé dvě evidence osob samostatně výdělečně činných za rok 1987 (ze dne 28. 3. 1988) a 1988 (ze dne 17. 4. 1989) u Městského národního výboru v Děčíně, byly zpracovány za celý kalendářní rok 1987 a 1988, a proto je možné vycházet ze skutečnosti, že v celém kalendářním roce 1987 žalobkyně dosáhla celkových příjmů z výkonu činnosti švadleny 18.460,-Kč a v celém kalendářním roce 1988 žalobkyně dosáhla celkových příjmů z výkonu činnosti švadleny 17.526,-Kč. Tuto skutečnost sice žalovaná akceptovala v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 27. 6. 2013 i v jemu předcházejícím prvoinstančním rozhodnutí ze dne 17. 5. 2013 na základě zrušujícího rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, avšak v písemném vyjádření

k předmětné žalobě opět žalovaná souhrnně a tudíž zjevně nepatřičně tvrdí, že žalobkyně nebylo prokázáno, že by žalobkyně v době od 1. 9. 1978 do 30. 6. 1989 byla ze své činnosti důchodově pojištěna.

Z výše uvedených důvodů proto soud žalobou napadeného rozhodnutí žalované a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí ve výroku rozsudku ad I. zrušil pro nezákonnost s odkazem na ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., když obě rozhodnutí nerespektovala závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 3. 2013, č. j. 78 Ad 9/2011 – 51, a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně měla sice úspěch ve věci, ovšem práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdala, přičemž jí nějaké náklady vyjma poštovního ani nevznikly.

Pro úplnost soud ještě poznamenává, že shodné závěry ohledně dosažení doby pojištění v případě výkonu práce švadleny na základě povolení tehdejšího městského národního výboru na základě obdobného skutkového stavu dovodil i Krajský soud v Ostravě v dosud nepřekonaném rozsudku ze dne 9. 6. 2011, č. j. 18 Ad 2/2011 – 18.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 23. září 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová